

L'Antoni, fill d'una família humil d'Hostalets de Balenyà (Osona) va seguir plenament el consell dels seus pares, l'un paleta de professió i l'altra modista, que li deien, de petit, que havia d'estudiar un ofici de *despatx* perquè així no passaria el fred i els patiments de l'ofici del seu pare. Seguint el seu consell, i com un homenatge als patrons de roba que dibuixava la seva mare sobre l'única taula de casa i als totxos que col·locava el seu pare, es va prometre a ell mateix que seria arquitecte, fita que va aconseguir l'any 1975.

Desplaçat aquell mateix any al Delta de l'Ebre, per fer la seva primera feina i encisat per la llum mediterrània de la zona en contrast amb la boira d'Osona, s'afincà professionalment a Amposta, on ha desenvolupat una intensa activitat professional fins avui, tot i que a partir d'ara ho fa també al Vallès. **“És l'hora d'ampliar horitzons. Aprofitant l'oportunitat que m'ofereix la Societat de Taxacions SA de poder desenvolupar també la meva especialitat de taxador a Sant Cugat del Vallès, em trobo amb un nou repte: el de compartir la meva activitat professional d'Amposta amb la de Sant Cugat”.**

L'Antoni ha dividit el seu temps a parts iguals entre l'arquitectura i la taxació. **“Sense deixar mai de banda l'arquitectura m'he dedicat també a fer taxacions per entitats financeres. És un tema que afecta tothom que vol hipotecar: per fer-ho cal una valoració de l'immoble feta per una societat homologada. Els arquitectes hem passat a formar part d'aquestes entitats perquè el taxador ha de ser per força un arquitecte o un aparellador”.** Aquest arquitecte, doncs, no participa només en l'entorn físic de les famílies, sinó que ho fa també en l'entorn econòmic. **“Fa cert respecte saber que segons la teva valoració, una família podrà rebre una hipoteca o altra, i potser així gaudir d'un habitatge, el somni de la seva vida. El teu informe s'ha d'ajustar a la realitat dels preus de mercat. Avui tot es contrasta informàticament, tant els valors com el compliment de les normatives. La taxació no es fa a ull: cal conèixer profundament la situació real del mercat immobiliari, i saber comparar l'immoble amb la qualitat i la situació del seu entorn. És aquesta especialització la que fa que el taxador exerceixi en una zona limitada, en una zona que pugui conèixer i dominar fàcilment. Jo, per exemple, conec els preus de la zona del Montsià i els de Sant Cugat, i sé com es mou el mercat. Segurament mai no podré fer una taxació a Hostalets de Balenyà, perquè no conec el seu mercat”.** Arquitecte i taxador, per tant, l'Antoni té, a més, l'honor de ser l'únic arquitecte del seu poble.

“L'altra vessant de la meva professió es pot veure en les obres que he projectat. Com a arquitecte de poble -és com m'agrada definir-me- he fet una mica de tot: habitatges, urbanitzacions, edificis públics, reformes, informes... La millor obra? El Centre de l'Àngel, un centre per a disminuïts psíquics que vaig projectar fa uns anys per encàrrec mixt entre la Generalitat i l'Ajuntament d'Amposta, i les escoles públiques de Masdenverge, un petit poblet veí d'Amposta. Si parlem d'envergadura haig de fer referència a tres grans hotels a Peñíscola, ja que per proximitat física

he treballat molt al Nord del País Valencià, a la comarca del Baix Maestrat”.

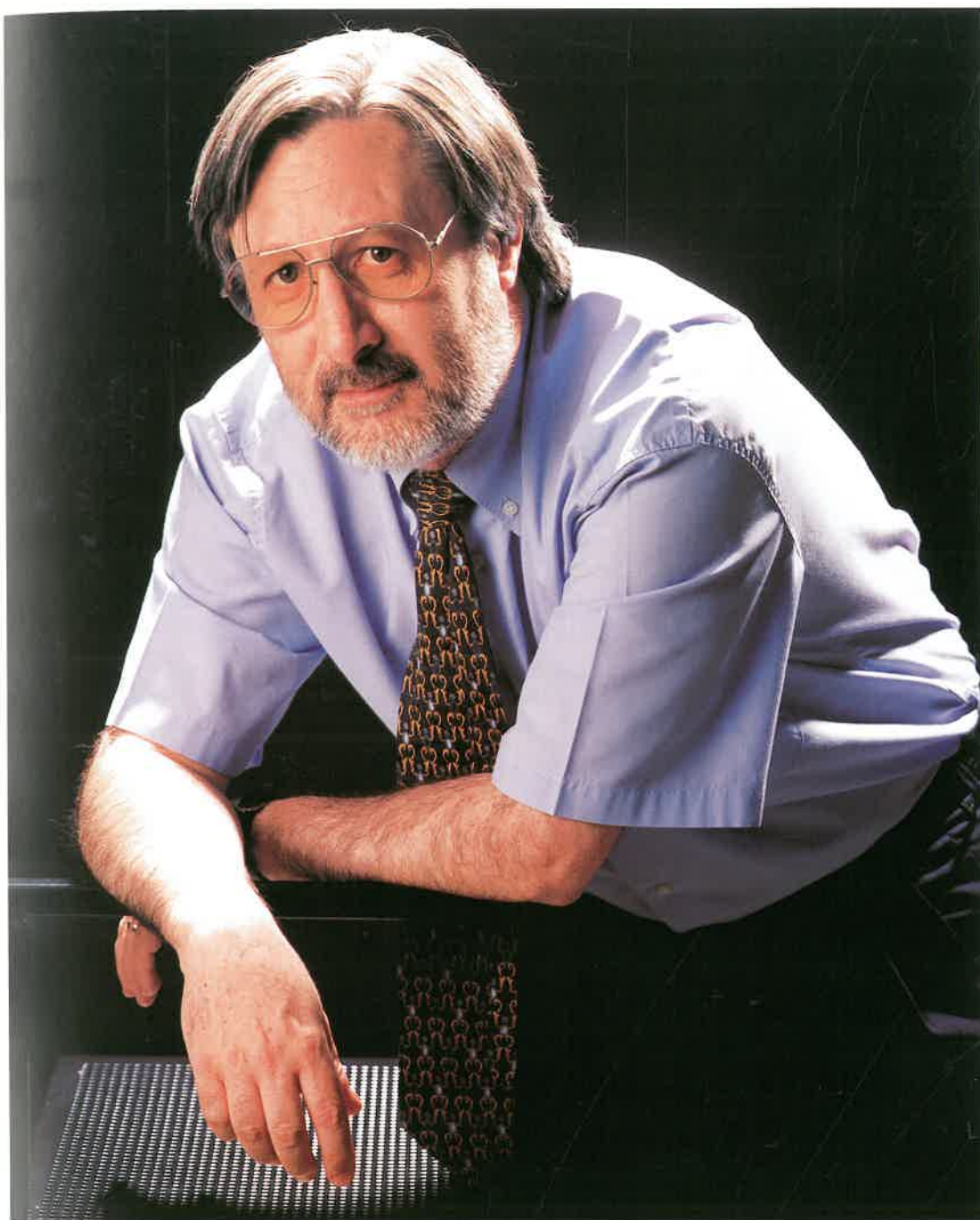
Hotels, centres per a disminuïts i també residències: cada obra té la seva funció: **“Una altra obra de què estic molt orgullós és la residència d'avis de Puig-Reig, al Berguedà. Cada edifici té un destinatari, i, per tant, a l'hora de dissenyar-lo s'han de copsar molts aspectes de la seva futura funció. En una residència per gent gran buscarem espais confortables, racons de serenor i tranquil·litat que evoquin l'entorn de la llar”.**

Cada projecte nou és un repte. Ha de ser útil, econòmic i complir el fi per al qual es concep. Aquestes són les premisses que serveixen pel treball de l'Antoni. No li agrada **“l'arquitectura d'autor que només serveix per al lluïment personal o polític”** i que a l'hora de la veritat no compleix la funció per a la qual va ser projectada, a més de ser normalment una arquitectura molt cara, que massa sovint paguem entre tots.

Els condicionants de la feina dels arquitectes **“són tants que gairebé mai podem fer el projecte ideal, aquell que creus el més adient. L'arquitecte no fa, com molta gent pensa, els edificis tal com li dicten els seus criteris. Massa sovint ens veiem limitats per molts condicionants i el producte resultant no és aquell que hauríem imaginat de bell antuvi. Per exemple, en el disseny quotidià de blocs d'habitatges fem projectes que intenten satisfer la demanda d'habitatge de tipus estàndard, sense conèixer-ne el darrer destinatari, i per tant moltes vegades aquest projecte no convenç el futur ocupant. No és el mateix fer un projecte personalitzat en què pots compartir les teves idees amb les vivències del futur usuari que fer un producte per vendre massivament. En aquest últim cas, i excepte rares excepcions, pesen massa els aspectes econòmics i de rendibilitat de les promocions”.** Prou que hi treballaria, l'Antoni, en projectes en què les constriccions fossin mínimes!

Aquestes limitacions, juntament amb la burocràcia cada dia més present en l'activitat professional, són els aspectes més feixucs de la seva professió. **“M'extenua topar sempre amb les mateixes traves administratives, els eters obstacles que saturen la vida de l'arquitecte d'avui dia. Ha arribat un punt en què deixes de ser arquitecte per fer només de gestor: la part més sociològica de l'ofici t'arriba a aclaparar. Tècnicament, a més, has de saber de tot, i sovint arribes a la conclusió que no saps res. El món de la construcció i les noves tecnologies evoluciona tan ràpidament que de seguida pots quedar-te desfasat. Constantment t'has de reciclar, especialitzar, fer mestratges”** -l'Antoni és màster en Direcció d'empresa immobiliària- **i la competitivitat de les noves generacions d'arquitectes és molt forta i sovint la seva preparació teòrica és superior a la nostra”.**

I el futur? **Espero retrobar-hi allò que els anys han anat desgastant de la professió d'arquitecte: pau i tranquil·litat, que juntament amb l'experiència acumulada em permetin seguir aconseguint projectes dignes”.**

“L’arquitectura d’autor només serveix per al lluïment personal o polític, i a l’hora de la veritat no compleix la funció per a la qual va ser projectada”

Antoni Espona

Sant Cugat del Vallès (Vallès Occidental) - Amposta (Montsià)